

Arrest

nr. 224 074 van 17 juli 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DE PONTIERE
Veemarkt 5
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 13 december 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 november 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 januari 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 29 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij komt naar België in het bezit van een visum type C geldig tot 4 juni 2018.

1.2. De verzoekende partij wordt in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 4 juni 2018. Deze aankomstverklaring wordt een eerste maal verlengd tot 4 september 2018 en een tweede maal tot 16 oktober 2018.

1.3. Op 15 oktober 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag tot verblijf in op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 8 november 2018 richt de verwerende partij aan de gemeente Roeselare een schrijven dat de verzoekende partij niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet daar zij niet de in artikel 12bis, §1, 2° van de Vreemdelingenwet bedoelde stukken overlegt.

1.5. Op 8 november 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2) tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1 : de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid van de wet)

Betrokkene heeft een toeristisch visum C uitgereikt door de Italiaanse autoriteiten, geldig tot 04.06.2018. Betrokkene kwam naar België en werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 04.06.2018. Deze aankomstverklaring werd tweemaal verlengd. Een eerste maal tot 04.09.2018, een laatste maal tot 16.10.2018. Betrokkene werd op 15.10.2018 in het bezit gesteld van een bijlage 15bis. Deze bijlage werd echter ten onrechte afgeleverd aangezien er geen wettelijke basis is waarop deze bijlage kon afgeleverd worden.

Het feit dat betrokkene gehuwd is en samenwoont met de heer A.A. (...) (xxx) die legaal in België verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In haar synthesesmemorie voert de verzoekende partij in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden,

ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en van de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel in haar synthesesamenvatting onder meer toe als volgt:

“8. Tenslotte schendt de beslissing tevens de verplichting tot adequate motivering, nu er weliswaar wordt aangehaald dat er ten onrechte een bijlage 15bis werd overhandigd aan de verzoekende partij, zonder dit evenwel te motiveren.

9. In tegenstelling tot wat de verwerende partij schrijft in haar nota; is het dus aan de verzoekende partij niet mogelijk zich op dit punt te verdedigen, daar elke motivering ontbreekt.

10. Het intrekken van de bijlage 15bis is een administratieve handeling, die moest worden betekend aan de verzoekende partij en die dus moest worden gemotiveerd. Dit alles is niet gebeurd, zodat de motiveringsverplichting werd geschonden. Het middel is gegrond.”

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

3.3. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag tot verblijf heeft ingediend op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag blijkt uit de haar afgeleverde bijlage 15bis. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij een antwoord onder de vorm van een beslissing heeft ontvangen naar aanleiding van haar aanvraag. Ook uit de nota met opmerkingen en de door de verwerende partij bij de voormelde nota gevoegde stukken blijkt dit niet. Wel stelt de Raad vast dat uit de *in casu* bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op de hoogte was van een hangende aanvraag, doch hieromtrent stelde “*Betrokkene werd op 15.10.2018 in het bezit gesteld van een bijlage 15bis. Deze bijlage werd echter ten onrechte afgeleverd aangezien er geen wettelijke basis is waarop deze bijlage kon afgeleverd worden.*”

De verwerende partij toont ook niet aan, ter terechtzitting van 17 mei 2018, dat heden een beslissing betreffende de door de verzoekende partij ingediende aanvraag ten aanzien van de verzoekende partij werd opgesteld met het oog op betekening, laat staan dat aangetoond wordt dat de verzoekende partij van deze beslissing in kennis werd gesteld.

3.4. Uit de bestreden beslissing kan geenszins afgeleid worden waarom de verwerende partij van oordeel is dat de bijlage 15bis ten onrechte werd afgeleverd of waarom werd geoordeeld dat hiervoor geen wettelijke basis bestond. Het richten van de motieven voor een bijlage 15ter om de aanvraag onontvankelijk te verklaren of niet in overweging te nemen, aan de gemeente en het voegen van de motieven voor het niet in overweging nemen of het onontvankelijk verklaren van een aanvraag in het administratief dossier, doet hier geen afbreuk aan. Immers werd ten aanzien van de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, naar aanleiding van haar aanvraag geen beslissing opgesteld met het oog op betekening, laat staan dat deze haar betekend werd, noch werd in de bestreden beslissing meegedeeld dat betreffende haar aanvraag een bijlage 15ter werd genomen of zou worden genomen, zodat zij bij de kennisgeving van de bestreden beslissing geenszins op de hoogte was van de redenen waarom de verwerende partij van oordeel is dat de bijlage 15bis ten onrechte werd afgeleverd of waarom werd geoordeeld dat hiervoor geen wettelijke basis bestond.

Uit het schrijven gericht aan de gemeente blijkt dat de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk moet worden verklaard aan de hand van een bijlage 15ter, waarbij ook de motieven hiervoor worden opgegeven. Eveneens blijkt uit dit schrijven dat gevraagd wordt een bijlage 15ter te betekenen en dan eveneens de *in casu* bestreden beslissing. Echter blijkt niet, het weze herhaald, dat de verzoekende partij een bijlage 15ter betekend werd. Voorts blijkt ook niet, het weze herhaald, dat er op enig moment na het nemen van de bestreden beslissing nog een beslissing werd genomen

betreffende de door de verzoekende partij ingediende aanvraag of dat het nemen van een dergelijke beslissing in het vooruitzicht wordt gesteld.

3.5. Gelet op voormelde vaststellingen kan de verwerende partij in haar nota met opmerkingen niet dienstig betogen dat in het bestreden bevel ten overvloede werd gemotiveerd op grond van de bijlage 15*bis*, dat de verzoekende partij geen belang heeft bij dit middel, daar de bestreden beslissing duidelijk aantoonst dat de bijlage 15*bis* ten onrechte werd afgeleverd gezien er geen wettelijke basis is en de verwerende partij in haar schrijven van 8 november 2011 stelt dat de verzoekende partij niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden voor de aanvraag tot verblijf op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet voldoet.

3.6. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

3.7. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 november 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER